

[Valbak.]

artede ydelsesprincipper skal indføres, hvad enten det drejer sig om indkomstbortfald på grund af sygdom, ulykke eller arbejdsløshed osv.

Nu er der jo en nøje sammenhæng mellem disse to hovedpunkter, og derfor vil jeg også prøve at tale om dem i sammenhæng. Vi vedkender os princippet om ensartede ydelser uanset årsag, men vi må også erkende, at problemerne er forskellige på vejen imod en bedre og mere ensartet sikring mod indkomsttab i de forskellige situationer. Noget taler for — nogle vil endda sige, det er fordelagtigt — at gå hurtigere frem med hensyn til arbejdsløshedssikring end med hensyn til sygesikring. For det første er det sådan, at det offentlige har en indflydelse på ledighedsens omfang, som det offentlige ikke har med hensyn til sygdomshyppigheden. Vi har den økonomiske politik som et middel til at skabe fuld beskæftigelse, og vi vedkender os et samfund, der skal føre en sådan økonomisk politik. For det andet har vi fået et anvisningsapparat, som skulle sikre, at ingen ledig får understøttelse, hvis arbejde i eller uden for vedkommendes faglige område kan fås og dette arbejde ellers er et arbejde, han kan bestride.

Dernæst har jeg i den senere tid hørt flere virksomhedsledere fremsætte den påstand, at fuld erstatning i tilfælde af arbejdsløshed vil være lig med en produktivitetsforøgelse, hvis samfundsmæssige økonomiske værdi langt overstiger merudgifterne ved ordningen, herunder merudgifter ved eventuelt mermisbrug. Den påstand underbygger de pågældende virksomhedsledere med så nogenlunde følgende ræsonnement: Den store forskel mellem arbejdsløn på den ene side og understøttelse på den anden side for de faglærte på grund af loftet op til 40-50 pct. tjener til at opretholde 1930ernes forståelige solidaritetstese: vi må dele det arbejde, der er, vi må strække arbejdet, ikke noget morakkeri her. En udjævning af forskellen mellem løn og understøttelse vil få denne holdning til at smuldre bort, virke produktivitetshæmmende. Dette var påstanden, og hvis den er rigtig, er det sådan, at vi i moralsk betonet iver efter at undgå de fås misbrug accepterer og understøtter en moral, der er virkelig dyr i brug. — Jeg vil gerne gentage, at det var et referat af nogle syns-

punkter; jeg er ikke erhvervsmand, jeg kan ikke efterforske det, jeg ved intet om det. Men jeg mener, at hvis der er noget om disse påstande, er det ikke for tidligt, at vi får sat vore socialforskere i gang med at undersøge dette, og med den teknik, vi kender nu om dage, skulle det kunne gøres.

Det langsigtede mål: de ensartede ydelser — ja, her er den konsekvente løsning jo den, at vi får samme procent over det hele, at vi får samme ventetider eller ingen ventetid over det hele, og at vi får samme eller intet løft over det hele. Men mine generelle bemærkninger ikke at forglemme vil jeg sige, at undervejs må vi være indstillet på at acceptere forskellighederne dels af de grunde, jeg nævnedes før, dels på grund af historiske bindinger, dels på grund af en række andre forhold. Dermed har jeg også sagt, at vi ikke på forhånd vil binde os til under alle forhold at støtte initiativer, der på konkrete tidspunkter tilsigter at harmonere så et, så et andet isoleret element taget ud af helheden, og det gælder, hvad enten et initiativ sigter mod at få arbejdsløshedsloven til at smitte af på den lov, skitsen lægger op til, eller det omvendte skulle være tilfældet.

Dermed er vi fremme ved nogle konkrete elementer, som efter redegørelsen skal udmønte sigtet, nemlig at afstemme ydelserne bedre end hidtil efter mistet indkomst. For det første er der spørgsmålet om varighedsbegrænsningen. Jeg finder, at det er logisk og rigtigt, som skitsen gør det, at sigte mod det princip, som allerede er indført i arbejdsløshedsloven. De varighedsbegrænsninger, vi har i dag på syge- og ulykkesforsikringsområdet, er antagelig dyrere end ingen begrænsninger at have.

I sit oplæg har ministeren ligesom socialreformkommissionen, så vidt jeg kan se, lagt sig på det niveau, som ulykkesdagpengene har i dag; det ses af den valgte erstatningsprocent, og det ses af det valgte loft. Havde man valgt arbejdsløshedslovgivningens procenter og loft, vil jeg skønne, at udgiften havde været omtrent den samme, men naturligvis med en noget forskellig dækningsgrad for grupperne. Idet jeg igen henviser til de generelle bemærkninger, vil jeg sige, at vi er indforstået med at følge ministerens valgte udgangspunkt, ulykkesforsikringsforholdet, men at vi vil være åbne for en overvejelse af det udgangspunkt, som